

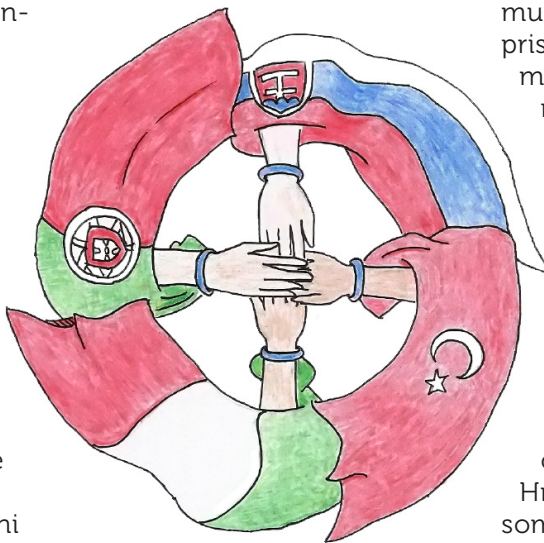
FROM CLASSROOM TO CAREER

V RÁMCI PROGRAMU ERASMUS + PARTICIPUJEME NA PROJEKTE S NÁZVOM „FROM CLASSROOM TO CAREER“ SPOLU SO ŠKOLAMI V TURECKOM ISTANBULE, PORTUGALSKOM LISABONE A TALIANSKOM MOGORE. UŽ ŠTVRTÉ STRETNUTIE SA KONALO V PORTUGALSKOM HLAVNOM MESTE LISABON.

Vďaka dvom úžasným profesorkám sa naša škola stala koordinátorom projektu ERASMUS Plus. V tomto projekte sú zapojené 4 krajiny: Portugalsko, Turecko, Taliansko a samozrejme MY, Slovensko.

V priebehu pár mesiacov sme navštívili dve z týchto krajín. 28. februára sme sa konečne vydali do tretej, Portugalska. Mala som to šťastie aj so spolužiakom vycestovať do slnečného Lisabonu. Nedeľa ráno, deň nášho odchodu. Bola som nedočkáva a plná očakávaní. Čakala nás 4,5 hodinová cesta na viedenské letisko. Cestu v aute sme si so spolužiakom veľmi užívali a vystrájali sme. Snažila som sa odreagovať a aspoň na chvíľu zabudnúť na to, že o pár hodín zažijem svoj prvý let lietadlom vo svojom živote. Po príjazde na viedenské letisko sme sa s naším profesorským tímom vydali na klasické letiskové vybavovačky s letenkami a s kuframi. Ani neviem ako a už sme sedeli na kávičke a pri koláčiku, ktoré ma nesmierne upokojili pred blížiacim sa odletom. „Niet nad pravú Sacherovu tortu s cafe latte vo Swechate,“ vravela som si. Odbilo 12:30 a my sme sa s netrpezlivosťou presunuli k odletovej časti. S pokojom som nastúpila do lietadla a usadila sa na svoje miesto. Bola som až príliš pokojná a to ma ešte väčšmi znervózňovalo. Od nervozity som počas celého letu chodila len na toaletu. :D Podľa môjho názoru to

bol veľmi pokojný let až do chvíle, kým sme sa neocitli nad samotným Lisabonom. Od toho momentu až po samotné pristátie sme mali veľmi neprijemné turbulencie. Ja ako „prvotec“ som sa držala sedadla ako taký kliešť. Samuel, môj spolužiak, sa celý ten čas ne- zmo-

hol na nič iné, len na smiech z môjho vystrašeného „ksichtu“. Ja si však myslím, že som vyzerala veľmi statočne a určite som sa v tej chvíli až tak nebála. Viete, čo je podľa mňa najzaujímavejšie? Lisabonské letisko je presne v strede mesta, čiže pris-

távanie sem je omnoho zložitejšie ako na nejakom slovenskom či inom letisku. Klobúk dole pilotovi a vďaka mu aj za nie tak mäkké pristátie. Po pristátí som si myslela, že do lietadla už nenasadnem, keď mi profesorky oznámili, že aj ony sú zvyknuté na hocičo, ale pri týchto turbulenciách im tiež nebolo všetko jedno (stále dúfam, že to bolo zo srandy). Na letisku nás už čakala naša hositeľka Sue. U nej sme mali celý týždeň bývať.

Hneď na prvý pohľad som vedela, že z nás budú nerozlučiteľné kamarátky. Na pár hodín sme dali zbohom profesorkám a z letiska si nás už odviezla Sue